

DE WARRIGE DAGBOEKEN VAN

OSCAR

EEN LEVEN VOL DROMEN

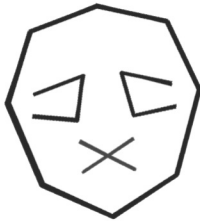

KENNY BRAECKVELT

DE WARRIGE DAGBOEKEN VAN OSCAR

Een leven vol dromen

BOEK 1

Iedereen kent X. Niemand kent Oscar.

KENNY BRAECKEVELT

COLOFON

De warrige dagboeken van Oscar

Een leven vol dromen

TEKST

Kenny Braeckvelt

OMSLAG, ILLUSTRATIES EN VORMGEVING

LukaLuna Productions

REDACTIE EN PRODUCTIE

LukaLuna Productions

UITGEVER

LukaLuna Productions, Veurne, België

UITGAVE

Eerste uitgave, 2026

9789403941806

Wettelijk depotnummer: D/2026/16450/01

© 2026 Kenny Braeckvelt. Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen of openbaar gemaakt, in welke vorm of op welke wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de auteur en uitgever.

Dit is een fictief werk. Namen, personages, plaatsen en gebeurtenissen zijn voortgekomen uit de verbeelding van de auteur of fictief gebruikt. Elke gelijkenis met bestaande personen of gebeurtenissen berust op toeval.

De illustraties werden onder creatieve regie van LukaLuna Productions ontwikkeld met digitale en generatieve beeldtechnieken.

Lighting up your creative productions ✦ X ✦

zondag 1 september

AAN WIE DIT LEEST

Gisteren heb ik dit dagboek gekocht. Misschien hoort er geen voorwoord in een dagboek, maar ik vind van wel. Voorwoord klinkt als een belofte. Een belofte dat er hierna nog heel veel woorden volgen. Woorden die ik ga schrijven.

Mijn naam is Oscar Duchateau en mijn psychologe Maria heeft mij verplicht een dagboek bij te houden.

Volgens Maria helpt schrijven om mijn verleden vast te leggen, mijn toekomst beter te aanvaarden en (dit zegt ze altijd alsof het de simpelste opdracht ter wereld is) gelukkig te worden in het hier en nu.

Zelf hecht ik daar niet al te veel belang aan. Mijn ouders wel. Mijn moeder heeft een schrift gekocht met een zwarte kft, mijn vader een vulpen die 'een leven lang meegaat'. Dat laatste lijkt mij nogal optimistisch voor een pen die ik op dag één al twee keer heb laten vallen.

Maar goed. Ik heb toegegeven.

Als dit schrift ooit door iemand anders gelezen wordt, wil ik één ding vooraf duidelijk maken: sommige dingen die hier staan, zijn waar. Andere dingen had ik liever waar gehad. En soms weet ik zelf niet meer waar de grens ligt.

Grtz,

Oscar 3D

(Duchateau, Dubbelspion, Drakendoder)

Oké, dagboek.
Daar gaan we dan.

HOOFDSTUK 1

De jongen achteraan

maandag 2 september

Weer naar school. Niets veranderd. Een paar nieuwe klasgenoten, waaronder Sanne, die vorig jaar nog op een andere school zat maar die ik al een eeuwigheid ken.

Goed of slecht begin van een boek of film over mijn leven:

‘Wie kan mij de relativiteitstheorie van Einstein nog eens uitleggen? Komaan, jongens, dit is herhaling van vorig jaar.’

Iedereen keek meneer De Sutter aan alsof er een groot, harig beest op zijn hoofd zat. Niemand antwoordde.

Links vooraan zat Sanne.

Zij heeft een bepaalde *je ne sais quoi* waardoor iedereen haar nakijkt.

Prachtige golvende lichtbruine, bijna blonde haren en grijsgroene ogen waarvoor iedereen smelt, zijn haar wapens. Ik weet dat ‘zijn haar wapens’ grammaticaal nergens op slaat. Verliefdheid blijktbaar ook niet.

PLAN:

1. niet opvallen

Kyan hing met zijn kin op zijn hand naar haar te staren. Hij deed dat niet eens subtiel. Kyan deed niets subtiel. Als hij geeuwde, wist de hele provincie het.

(mislukt)

‘Kyan,’ zei meneer De Sutter, ‘je zou beter naar het bord kijken in plaats van naar Sanne. Wie weet leer je nog iets bij.’

De klas lachte. Sanne draaide zich om, stak haar tong naar Kyan uit en keek daarna naar mij. Eén seconde maar. Lang genoeg om mij het balkon van een paleis op te sturen.

In mijn hoofd droeg zij een prachtig paars prinsessenkleed. We liepen samen de brede marmeren trap af terwijl honderden mensen beneden begonnen te juichen. Kyan stond tussen hen in een belachelijk lakeienpak en moest onze jassen aannemen.

Fantastisch gewoon.

Ik maakte een buiging naar het denkbeeldige volk.

Mijn stoel schoof achteruit.

Ik veerde recht.

De echte klas werd stil.

‘Ga zitten, Oscar,’ zuchtte meneer De Sutter. ‘Waar zat je nu weer met je gedachten?’

Het rood kroop van mijn hals tot in mijn oren. Achter mij fluisterde iemand: ‘Hij is weer op planeet Sukkel.’

Kyan fluisterde niet.

‘Majesteit Oscar de Eerste!’ riep hij.

De klas ontplofte.

Ik ging zitten en probeerde te verdwijnen achter mijn boek. Dat lukte niet. Boeken voor fysica zijn dik, maar niet Oscar-dik.

Eerste schooldag van mijn laatste jaar aan het Sint-Ignatiuscollege: acht minuten bezig en ik had mezelf al officieel belachelijk gemaakt. Niet te verwarren met *relatief* belachelijk, want relativeren is niet mijn sterkste kant. Maar die van Einstein wel.

Ik had tijdens de vakantie nochtans een plan opgesteld.

1. Niet opvallen om de verkeerde redenen.
2. Goede punten halen.
3. Minstens één keer naar een feest gevraagd worden.
4. Sanne vertellen wat ik voor haar voel.
5. Een normaal mens worden.

Na het eerste lesuur kon ik punt één en vijf al schrappen.

Sanne wachtte mij op bij de fietsenstalling. Ze droeg de rode sjaal die ik haar vorige winter had gegeven. Niet omdat ze hem mooi vond, beweerde ze, maar omdat hij ‘toevallig warm’ was. De temperatuur was tweeëntwintig graden.

‘Mooie buiging, Uwe Hoogheid.’

‘Ik had kramp.’

‘In je hele persoonlijkheid?’

Ik keek haar aan. Ze probeerde ernstig te blijven en hield dat ongeveer drie seconden vol.

Sanne en ik kennen elkaar sinds het vierde leerjaar, toen zij mijn brooddoos terughaalde uit een boom. Vraag niet waarom die daar hing. Kyan bestond toen nog niet in onze wereld. Of misschien bestond hij wel, maar dan ergens onder een steen waar populaire mensen gekweekt worden.

Nu was hij haar vriend.

Hij kwam aanlopen, sloeg één arm om haar schouders en gaf haar een kus op haar haar. 'Kom je?'

Sanne keek naar mij. 'Vanavond bellen?'

'Als Zijne Hoogheid tijd heeft,' zei Kyan.

Ik glimlachte alsof het mij niets deed. Dat is een talent van mij. Niet een nuttig talent zoals zingen of een bal in een doel trappen. Gewoon doen alsof woorden niet blijven steken.

Thuis lag er een briefje op tafel.

**Bij papa. Eten staat in de koelkast. Heidi om halfzes ophalen bij oma. —
mama**

Bij papa betekende tegenwoordig niet noodzakelijk dat mama bij papa was. Het betekende dat ze met hem moest praten. Mijn ouders praatten veel. Vooral met deuren ertussen.

Ik warme spaghetti op, vergat dat ik spaghetti opwarmde en schraapte tien minuten later iets uit de microgolfoven dat als bouw materiaal gebruikt kon worden.

Daarna ging ik naar boven.

Als ik me goed verstop met de deur dicht en mijn koptelefoon op, is het alsof ik verdwenen ben. Ik ben er niet. Anders word ik knettergek. Ergens is vast een plek waar ik wel IK kan zijn.

Maria zou waarschijnlijk vragen waarom ik 'ik' met hoofdletters schrijf.

Omdat niemand naar kleine letters kijkt.

dinsdag 3 september

Sanne zit sinds vandaag naast mij bij biologie.

Niet omdat het universum eindelijk mijn brieven beantwoordt. Mevrouw Van Acker heeft de plaatsen alfabetisch verdeeld en *De Smet* komt net vóór *Duchateau*. Toch bedankt, alfabet.

We moesten met een microscoop naar cellen kijken. Sanne sloot één oog en trok met het andere een gezicht alsof ze persoonlijk beledigd was door de ui op het glaasje.

‘Ik zie niets.’

‘Je kijkt door de verkeerde lens.’

‘Dat weet ik.’

‘Je kijkt naar de metalen arm.’

‘Ik test jou.’

Alfabet = gevaarlijk.

Ik draaide de microscoop. Haar haar streek langs mijn wang toen ze opnieuw boog. Mijn hersenen vergaten onmiddellijk elk biologisch proces, inclusief ademen.

Pasquillia en haar twee vriendinnen kwamen aan onze tafel staan. Pasquillia zat vroeger met Sanne op ballet. Ze is het soort meisje dat elke zin begint met ‘niet slecht bedoeld’ en hem daarna op de slechtst mogelijke manier afmaakt.

‘Sanne, wij gaan na school iets drinken. Kom je?’

Sanne keek naar mij. ‘Oscar gaat ook mee.’

Pasquillia glimlachte. ‘Natuurlijk. Als hij wil.’

Dat betekent in Pasquilliaans: liever niet.

Ik zei dat ik een afspraak bij de psychologe had. Dat was pas morgen.

Sanne trapte onder tafel tegen mijn schoen. Niet hard. Een waarschuwing.

Na de les vroeg ze waarom ik altijd al nee zeg voordat iemand het mij echt kan vragen.

‘Efficiëntie.’

‘Angst.’

‘Jij brengt weinig gezelligheid in dit gesprek.’

Ze haakte haar arm door de mijne. ‘Morgen ga je mee.’

‘Heb ik dan geen inspraak?’

‘Nee.’

Misschien is verliefdheid gewoon graag gecommandeerd worden door één specifieke persoon.

woensdag 4 september

Afspraak bij Maria, mijn psychologe.

‘Hoe voelde de eerste schooldag?’ vroeg Maria.

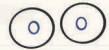
‘Dinsdagachtig.’

‘Het was maandag.’

‘Zo erg was het dus.’

Ze glimlachte niet. Psychologen bewaren hun glimlach waarschijnlijk in een lade voor noodgevallen.

Ze vroeg of ik nog aan het ongeluk dacht.

Ja.

Ik zei nee.

Vijf jaar geleden was ik nog Oscar den Coureur. Ik wás beroepsrenner in mijn categorie. Voor zover je dat op je twaalfde kunt zijn. Ik reed op het hoogste niveau, met echte klassementen, echte druk en in papa's hoofd zelfs al een profcontract voor later, inclusief gele trui, villa en interviews waarin ik hem bedankte voor alles.

Maria zou dit analyseren.

Maria tikte met haar pen tegen haar notitieboek. Tik. Tik. Tik.

Het klonk als een teller die aftelde aan de start.

↶ FLASHBACK – OSCAR, ZEVEN TOT TWAALF JAAR | VOOR DE VAL

Op mijn zevende heb ik twee levens.

Op dinsdag en donderdag brengt mama mij van school naar ballet. Op woensdag en zaterdag zet papa mijn koersfiets achter in de wagen en rijden we kilometers. Jaja, kilometers, en dat al op mijn zevende. Mijn vriendjes spelen verstopperijtje. Ik leer mijn knieën strekken zonder ze op slot te zetten en hoe ik in een bocht mijn gewicht moet verplaatsen.

Mama heeft zelf gedanst en ziet in elke kamer een podium. Papa kijkt naar de Tour alsof de uitslag invloed heeft op ons gezinsinkomen. Ze raken het niet eens over welke sport een ‘echte jongen’ hoort te doen

en kiezen daarom de eenvoudigste oplossing: ik moet beide doen.

Gek genoeg passen de twee werelden bij elkaar. Ballet maakt mijn hoofd stil. Op de fiets kan ik alles wat nog overblijft eruit trappen. In de danszaal ben ik de enige jongen en dus altijd zichtbaar. In het peloton ben ik één trui tussen tientallen andere, tot ik begin te winnen.

Wanneer ik negen ben, wordt de combinatie te zwaar. School, dans, trainen, wedstrijden. Ik val tijdens een balletles bijna in slaap tegen de barre. Mijn moeder zegt dat ik moet kiezen voor waar mijn hart ligt. Mijn vader zegt precies hetzelfde. Daarna leggen ze elk tien argumenten uit waarom mijn hart toevallig bij hun sport ligt.

Ik kies wielrennen.

Op school verandert alles. Een jongen in een balletpak is blijkbaar grappig. Een jongen met een beker is interessant. Klasgenoten die mij vroeger niet zien staan, vragen plots wanneer mijn volgende wedstrijd is. Ik word uitgenodigd op verjaardagsfeestjes. Niet veel, maar genoeg om te begrijpen dat succes de beste deodorant is: mensen verdragen plots alles aan je zolang je naar overwinning ruikt.

Papa geeft zijn werk op om mij te trainen. Hij houdt schema's bij voor mijn hartslag, afstand, voeding en slaap. Bij het ontbijt vraagt hij niet hoe ik mij voel, maar hoe mijn benen aanvoelen. Mama vindt dat hij te ver gaat. Papa vindt dat mama mij zwak houdt. Ik word steeds sneller en zij spreken steeds luider.

Wanneer mama zwanger is van Heidi, komt er even rust. Papa moet babymeubels in elkaar zetten. Mama is te moe om over trainingsuren te discussiëren. Ik krijg vrije woensdagen en ontdek dat ik niet meer weet wat ik met vrije tijd moet doen.

Na twee weken vraag ik zelf wanneer we weer gaan trainen.

Dat is het moeilijkste om toe te geven: het zijn niet alleen hun dromen meer. Ik wil winnen. Ik wil dat mensen mijn naam roepen. Ik wil de blik van papa zien wanneer ik als eerste over de streep kom en mama's armen voelen wanneer ze doet alsof de uitslag haar niets kan schelen.

*Ik rijd soms drie wedstrijden in één weekend. Ik word tweede in het klassement. Daarna eerste. De lokale krant zet een foto van mij bij een kort artikel: **DUCHATEAU, TALENT VOOR DE TOEKOMST.***

Ik knip het uit en bewaar het onder mijn matras.

Op mijn twaalfde noemt iedereen mij een toekomstige kampioen.

Niemand vraagt wat er van een jongen overblijft als die toekomst niet komt.

TERUG NAAR NU →

‘Waar ben je?’ vroeg Maria.

‘Hier.’

‘Dat was niet mijn vraag.’

Ik keek naar haar pen. Ze had opgehouden met tikken.

‘Ik wil het vandaag niet over de val hebben.’

‘Waarover dan wel?’

‘Over alles wat ervoor nog bestond.’

‘Je schrijft nog altijd?’ vroeg Maria.

Ik knikte.

‘Laat je ooit iemand iets lezen?’

‘Dan zouden ze weten wat ik denk.’

‘Dat is meestal het doel van schrijven.’

‘Slecht systeem.’

Thuis schreef ik tot na middernacht aan mijn verhaal over prinses Elara en de zoon van de smid. Hij heet Finn. Niemand verwacht iets van hem. Dat is handig, want dan kan hij alleen maar verrassen.

zaterdag 7 september

Er stond vandaag een advertentie in de krant.

FIGURANTEN GEZOCHT — JONGEREN 16-20 JAAR — STUDIO NOVA — GEEN ERVARING VEREIST.

Geen ervaring vereist zijn de drie mooiste woorden in de Nederlandse taal.
Vlak na 'de les valt weg'.

Ik droom van een uitzinnig publiek waarvoor ik dans en zing, waarvoor ik
spreek zonder angst of schroom. Ja, dat is mijn enige droom.

Goed, niet mijn enige. Ik droom ook van geld, een coole brommer en een
haarlijn die 's morgens doet wat ik vraag.

Maar een publiek hoort bij de top vijf.

Ik heb het formulier ingevuld.

Bij bijzondere talenten schreef ik eerst: wielrennen.

Daarna heb ik het doorgestreept. Iets wat je op je twaalfde voorgoed moest
opgeven, is geen huidig talent. Het is een spook met een medaille.

Uiteindelijk schreef ik: verhalen verzinnen, een beetje dansen en langdurig
onzichtbaar blijven in groepen.

Dat laatste heb ik toch verwijderd.

Bij Nederlands moesten we daarna één voor één vertellen wat we later
wilden worden. Gilles zei advocaat, Pasquillia influencer en Kyan 'iets met
management', wat blijkbaar een beroep is wanneer je geen werkwoord durft
te kiezen. Ik zei schrijver. Mevrouw De Clercq keek naar mijn doorgestreepte
woord *wielrennen* en vroeg of ik daar niet mee verderging. Voor de hele klas.
Alsof ik het gewoon vergeten was.

'Plan gewijzigd,' zei ik.

Dat klonk beter dan: mijn eerste leven ligt ergens in een berm en ik ben nog
altijd kwaad dat niemand het kan terughalen.

*dromen tellen
ook mee.*

donderdag 12 september

Ze hebben gebeld.

Zaterdag moet ik naar Studio Nova. Ze nemen een scène op voor een ziekenhuisreeks en zoeken 'een geloofwaardige scholier met een kwetsbare uitstraling'.

Kwetsbare uitstraling betekent blijkbaar dat mijn hoofd professioneel inzetbaar is.

Ik heb tegen mama gezegd dat ik met Sanne aan een groepswerk bezig ben.

Tegen Sanne heb ik gezegd dat ik met papa naar een koerswedstrijd moet.

Tegen papa heb ik niets gezegd. Hij vraagt tegenwoordig niet waar ik ben zolang ik maar op tijd terugkom.

Ik voel mij schuldig.

Maar ook licht.

Alsof er ergens een deur op een kier staat.

*niet opnieuw afspelen
in mijn hoofd.*

zaterdag 14 september

Ik ben gisteren met Sanne en Pasquillia iets gaan drinken. Kyan kwam ook. Uiteraard.

We zaten op het terras van De Gouden Leeuw, dat geen leeuw heeft en ook niet goud is. Kyan vertelde over zijn nieuwe brommer. Rood, opgevoerd en 'ziek snel'. Ik deed alsof ik niet geïnteresseerd was.

In mijn hoofd reed ik met een glanzend zwarte motor de straat in. Geen brommer. Een motor waarvoor je minstens drie rijbewijzen en waarschijnlijk toestemming van de koning nodig hebt. Ik stopte voor het terras, zette mijn helm af en mijn haar viel perfect. Sanne stond op. Kyan probeerde ook op te staan, maar zijn veter zat vast aan de tafel.

'Oscar?'

Sanne zwaaide met haar hand voor mijn gezicht.

'Wat?'

Niet opnieuw lezen.

'Kyan vroeg of je ooit nog durft te fietsen.'

Echt niet.

De tafel werd stil.

Kyan trok zijn mond in een onschuldig streepje. 'Ik bedoelde gewoon recreatief.'

Het woord *recreatief* bleef tussen ons in hangen. Alsof een fiets ook gewoon twee wielen en een zadel kon zijn. Alsof hij niet wist dat de laatste keer dat ik op een koersfiets zat, de hele wereld kantelde.

↶ FLASHBACK – 20 JUNI, VIJF JAAR EERDER | HET BELGISCH KAMPIOENSCHAP

Ik ben twaalf jaar en jarig, maar niemand heeft het over taart.

Vandaag is het Belgisch kampioenschap voor mijn leeftijdscategorie. Het klapstuk van het seizoen. De wedstrijd waarvoor papa al maanden vakjes inkleurt op een schema boven mijn bed. Als ik win, zullen scouts mijn naam onthouden. Als ik blijf winnen, kan ik later prof worden.

Later lijkt op dat moment een plek waar ik vanzelf zal aankomen.

Karel Versteeg staat naast mij aan de start. Hij heeft mij twee jaar op rij geklopt en vindt dat grappiger dan nodig.

‘Kijk nog maar eens goed,’ zegt hij. ‘Straks zie je alleen mijn achterkant.’

Ik glimlach. Papa heeft mij geleerd nooit te laten zien dat een tegenstander in je hoofd zit. Mama staat achter het dranghek met Heidi op haar arm. Heidi roept ‘Ocar!’ — haar eerste woordje, tot grote teleurstelling van mama, was niet ‘mama’ of ‘papa’ maar mijn naam zonder s. Ze zwaait zo wild dat haar pet op de grond valt.

Het startschot knalt.

Karel en ik rijden bijna de hele wedstrijd vooraan. We hoeven niets te zeggen. Elke versnelling is een zin. Elke bocht een antwoord. In de laatste ronde branden mijn benen, maar telkens wanneer hij kijkt, glimlach ik alsof ik gewoon wat losrijd.

De laatste bocht komt dichterbij.

Ik heb hem duizend keer in mijn hoofd gereden. Buitenkant aansnijden. Laat remmen. Binnenkant nemen. Twee keer krachtig aanzetten en dan alles tot aan de meet.

Karel schuift een halve fiets voor mij.

Ik zie een opening aan de binnenkant.

Papa schreeuwt.

Misschien ‘nu’. Misschien ‘niet doen’. In mijn herinnering klinken die woorden hetzelfde.

Ik duik in de opening.

Karel beweegt ook. Zijn elleboog raakt mijn stuur of mijn stuur raakt zijn elleboog. Getuigen zullen elkaar later tegenspreken. Papa zal protest indienen. Niets daarvan zal nog iets veranderen.

Mijn voorwiel schiet naar rechts.

Er is plots geen fiets meer onder mij.